

Lut Maris, curator van de tentoonstelling stelt voor

Renato Nicolodi

'De leegte van de schaduw'

vrijdag 11 juni april 2014 tussen 16 en 22u

zaterdag 5 april 2014 tussen 14 en 18u

zondag 6 april 2014 tussen 14 en 18u

In het werk van Renato Nicolodi overheersen de grijzen en zwarten. Zo leunt het aan bij het sculpturale karakter van de zwart-witfotografie of de grissailles. De schaduwpartijen maken integraal deel uit van de werken: het zijn schaduwen die een sluier leggen over de blik van de toeschouwer. Onze blik wordt ondergedompeld in een donkerte door de suggestie van de nacht. Maar de nacht wordt doorgaans niet als schaduw opgevat. Een silhouet is een gat in een lichtbron. Een schaduw vormt een scheidingslijn met lichtinval en tekent zwarte contouren in de ruimte. Het schaduwspel is een zichtbare figuur die de onstoffelijkheid als bijzondere eigenschap heeft. Het clair obscur van de barokschilderkunst, de fotografie of de expressionistische film is bij een sculptuur afhankelijk van de lichtinval van het moment en de wakkere blik van de toeschouwer. Bij Nicolodi verschijnen de schemeringen als metafysische slaven, ondergeschikt als ze zijn aan de ijle anonimiteit van de leegte, als aanwezige tekens van afwezigheid in "the heart of darkness".

Er schuilt een perfectie in de leegte die weerstand biedt aan elke representatie. Hoe haar in beeld brengen? Ons resten alleen relieken van verloren levens, spiegelbeelden, wazige schaduwen, architecturale getuigen van verval, rouwrituelen. De leegte heeft vele gezichten. Maar leegte als leegte is niet visualiseerbaar. In de esthetica van Nicolodi manifesteert dit opengebroken niets zich als metafysisch object, als afgewerkte ruïne, als sarcofaag zonder lijk, als vaginale duisternis, als baarmoeder zonder vrucht. Waar is het vaderlijke zaad gebleven?

Aan het geïdealiseerde verlies van perfectie en voltooiing lijdt de melancholische ziel van de kunstenaar. Het is een onheerbare, open wonde in het vlees van het kunstwerk. Dit verlies verschijnt als een stilleven van berusting en eenzaamheid. Dit gemis is permanent aanwezig als een gebeeldhouwde troon voor een hoogheid die er nooit op zal plaatsnemen, als een Akropolis zonder godheid.

Is het zo toevallig immers dat Renato Nicolodi vaak theatrale ruimtes figureert? Het (post)moderne melancholische bewustzijn keert zich af van de prozaïsche realiteit en creëert een schouwspel op een lege scène. Het is de drempel naar een panoramisch uitzicht op een land dat de melancholicus zelf nooit zal kunnen betreden. Zoals Mozes zijn

beloofde land kon zien, maar niet kon binnentrekken. In het huis van Nicolodi treedt niemand binnen. Joannes Késenne, 2013

kunstgalerij De Mijlpaal | Brugstraat 45 - Heusden-Zolder - Zeedijk 816 Knokke | www.demijlpaal.com | info@demijlpaal.com | 0032 11 43 52 02

i.s.m. **De Coöperatieve**, een initiatief van **De Tijd Hervonden**

